

El següent comunicat de premsa és una nota elaborada i enviada als mitjans per part de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB).

D'acord amb l'article 87.7 dels Estatuts col·legials, les actuacions i pronunciaments de les Seccions i Comissions de l'ICAB no poden atribuir-se a la Corporació.

La veu oficial del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, Corporació de Dret públic representativa d'una professió de col·legiació obligatòria i subjecta al principi de neutralitat institucional, es manifesta a través de la seva Junta de Govern.

LA COMISSIÓ DE DEFENSA SOBRE L'OCUPACIÓ DE BÉNS IMMOBLES

En les darreres setmanes, el focus comunicatiu ha rescatat un vell fals debat: el de suposada mancança d'instruments legals per posar fi a la ocupació de béns immobles. En aquesta ocasió, intensament motivat per la Secció de Normativa de l'ICAB, que proposava en roda de premsa del passat 2 de setembre, reformar la LECRim introduint el desallotjament cautelar d'immobles ocupats, la propietat del qual no puguin acreditar els moradors en un termini de 48 hores. Prèviament, la pròpia Degana de l'ICAB s'havia pronunciat sobre la "problemàtica creixent" i l'existència de màfies que es lucren amb el fenomen.

Des de la Comissió de Defensa de l'ICAB, considerem irrespectuós i irresponsable alimentar una projecció del fenomen de la ocupació de manera esbiaixada i alarmista; sense tenir en compte el context de successives crisis socials; sense visibilitzar els béns jurídics en col·lisió - havent de primar les persones per damunt dels béns -; i sense reconèixer l'arrelat compromís de molts/es advocats/des en la defensa del dret a l'habitatge.

L'ocupació de béns immobles, ha anat evolucionant en funció de la realitat social, coexistint i complementant-se diverses concepcions d'ocupació. Rehabilitació d'espais per a ús polític i reivindicatiu i rehabilitacions per a cobrir necessitats habitacionals. La denuncia política de l'especulació immobiliària forma part indestriable de les lluites socials a Catalunya. De fet els primers precedents de condemna per assetjament immobiliari que van dur a la reforma del Codi Penal, es van donar gràcies a la tasca de l'advocacia compromesa catalana. Tractant-se d'una problemàtica social de primer ordre, amb més d'un milió de desnonaments per impagament de les rentes o hipoteques des del 2008 - un desnonament cada 12 minuts -, la mobilització social al voltant del dret a l'habitatge, no ha cessat. La PAH, l'actual Sindicat de Llogaters, han intermediat en casos concrets, han fet divulgació dels drets i alhora, han impulsat canvis legals.

Les jurisdiccions civil i penal, sempre han disposat d'eines legals per a cessar les ocupacions d'immobles. De fet, les successives modificacions legals, en ambdues jurisdiccions, han anat en detriment de les garanties i han abocat a les persones i les famílies que es veuen obligades a viure en aquestes condicions, a un molt estret marge per a defensar els seus drets i per a resoldre la seva

El següent comunicat de premsa és una nota elaborada i enviada als mitjans per part de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB).

D'acord amb l'article 87.7 dels Estatuts col·legials, les actuacions i pronunciaments de les Seccions i Comissions de l'ICAB no poden atribuir-se a la Corporació.

La veu oficial del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, Corporació de Dret públic representativa d'una professió de col·legiació obligatòria i subjecta al principi de neutralitat institucional, es manifesta a través de la seva Junta de Govern.

problemàtica. La ocupació d'habitatges en ús, sigui de primera o de segona residència, així com l'exigència d'importos per part dels moradors a canvi de posar fi a una ocupació, són del tot anecdòtiques i ja compten amb severes eines repressives al Codi Penal, com el delictes de violació de domicili, d'extorsió o de coaccions. En aquests casos, la norma és que els Jutjats, via Article 13 o 544 de la LECRim, ordenin la immediata expulsió dels ocupants.

La realitat és que el gruix de situacions d'ocupació que es donen, són per part d'individus o de famílies en situació de pobresa, que cerquen immobles abandonats, per poder romandre-hi el major temps possible amb els menors problemes legals possibles. Aquestes ocupacions, també tenen eines legals que les sancionen, a través del delictes d'usurpació de bé immoble de l'Article 245.2 del Codi Penal, i dels procediments civils per a recuperar la possessió. En aquests casos, també existeix la possibilitat d'acordar el desallotjament (penal) o desnonament (civil) cautelar (abans de la sentència) en casos en què estigui justificat avançar el retorn de la possessió al titular del bé immoble.

El debat que s'està donant, barreja ocupacions diverses, sense esmentar que ja existeixen eines efectives i adaptades a cada situació. La reforma legal que es reclama, versa precisament sobre les ocupacions d'arrel social. Per contra, el debat no centra la seva atenció en la problemàtica derivada de la progressiva acumulació d'immobles per part de grans tenedors ni sobre els seus incompliments, per exemple en oferir i tramitar de forma àgil lloguers socials, que permetrien regularitzar moltes ocupacions i evitar tants desonaments.

El fenomen de l'ocupació d'immobles en desús per a residir-hi, és una conseqüència directa de l'encariment de l'habitatge a Catalunya i Espanya, de la manca de polítiques públiques eficaces i de la precarització de la població, no de suposades màfies o negocis lucratius. L'"Informe sobre Emergència habitacional 2017-2020" de l'Observatori DESC (pg. 81 a 85), estableix que el 74% de les ocupants d'immobles són dones i en el 61% de les famílies ocupants, hi ha menors. El citat Informe mostra que, de la mateixa manera, el 60% dels propietaris afectats per les ocupacions, són entitats financeres (amb centenars o milers d'habitatges en desús), el 18% són grans tenidors i només el 10% són propietaris particulars. Aquestes dades, contradiuen frontalment l'alarma social que alguns sectors pretenen suscitar interessadament, per justificar reformes legals, que no tenen la capacitat de resoldre aquesta problemàtica social.

El següent comunicat de premsa és una nota elaborada i enviada als mitjans per part de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB).

D'acord amb l'article 87.7 dels Estatuts col·legials, les actuacions i pronunciaments de les Seccions i Comissions de l'ICAB no poden atribuir-se a la Corporació.

La veu oficial del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, Corporació de Dret públic representativa d'una professió de col·legiació obligatòria i subjecta al principi de neutralitat institucional, es manifesta a través de la seva Junta de Govern.

El dret a l'habitatge és un dret garantit a la Constitució espanyola, per imperatiu legal derivat de l'article 25 del Conveni Europeu dels Drets Humans, així com de l'article 11 del Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals. Considerem que el posicionament de la Secció de Normativa de l'ICAB i de la Degana, no representa la feina quotidiana dels seus col·legiats als tribunals de justícia. I per tant, demanem a la Junta de Govern un pronunciament públic de rectificació, i de suport a la proposta de Llei de regulació del preu dels lloguers, que es debatrà en el Parlament de Catalunya els propers 9 i 10 de setembre d'enguany.

A Barcelona, a 8 de setembre de 2020